

КЊИЖЕВНИ ЧАСОПИС ЗА ДЕЦУ

МЗНИЦА

БРОЈ 4

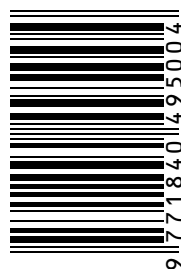
ВИСЕРЧИТИ
КЊИГЕ КОЈЕ
СЕ ГЛЕДАЈУ

ВЕСЕЛА
ПСИХОТРАМАТОЛОГИЈА
А САД ПАЗИ ДЕДЕ
- ИГРОКАЗИ

СТРИП
ПОСТЕР
КАЛЕНДАР ЗА 2009. ГОДИНУ

Бања Лука, Година I, Бр. 4, цијена 3 КМ

ISSN 1840-4952

РИЈЕЧ УРЕДНИКА

Драги читаоци,

Празнична прогноза је почела! Свиразмишљајте где ћете дочекати Нову годину, улице града су већ кићене, и, вјеровали или не, неки дан самухватила се беда појавом: „Падају, падају, снеба бијеле звијезде...“! Изгледа да се зимска атмосфера шири брже од свињског грипа и да је „закачила“ свеосим, чинимисе, наших наставника, којечинијеница да сеближи 2010. уопште неспријечава дајуразне контролне, писмене, аи усмено провјеравају ученике. Зато, некашкола и пакбудена првом мјесту! Ви, који имате добро оцјене, трудитеседатако и остане. С друге стране, ви, чије оцјене башинисусјајне, угријте са да столицу и поправите их, а онда имате читав распуст за себе. Ах, да, умало да заборавим – РАСПУСТ! Ако сте бар мало као ја, сигурно бројите дане до њега... не брините, нема још дуго! А и тако, нећу ни ја да дужим, па вама умијелеракције часописа Ризница честитама свепредстојећепразникеупредлажем да ихпроведете најбољешто можете! Чујемосе, тј., „пишемо“, следеће године! =)

„Ризница“ књижевни часопис за дјецу, Бања Лука, Година I, Бр. 4,
Издавачи: „Графомарк“ Лакташи, „Култар“ Бања Лука
За издаваче: Светозар Ћеркеца, Слободан Стошић
Главни уредник: Невена Стошић
Редакција: Тоде Николетић, Ранко Павловић, Слободан Станишић, Пеђа Трајковић,
Бојана Стошић, Невена Стошић
Илустрације и уметнички директор: Пеђа Трајковић
Лектор: Бојана Стошић
Компјутерска припрема: Драган Савичић

Адреса редакције:
Бања Лука, Слободана Јовановића 5
Тел: +387 51 300 152, +387 65 47 11 87, +387 65 460 271
е-mail: casopis_riznica@yahoo.com
Пројекат „Ризница“ и издавање часописа помогло Министарство просвјете и културе РС

Према мишљењу стручне комисије Републичког педагошког завода
(бр. 07/2.01/031-614-328/09) од 15. септембра 2009. године „Ризница“ задовољава потребне педагошке и дидактичке-методичке вриједности, те може бити подршка у остваривању циљева образовања и васпитања ученика основне школе.

Дјечице драга, драги другари,
Будите маштари и сањари!
Будите оно што јесте – дјеца,
Стићи ћете лако до Мјесеца
До Сунца, звијезда, и до планета,
А ако не буде и није штета:
Важно је да сте имали жељу,
имали снове и своју машту,
А дјеца тако, у свом свијету,
На најлакши начин и одрасту!

Дјечице драга, драги другари,
Будите маштари и сањари!
Пишите драгом светом Николи
Јер пишете неком ко вас воли!
Ил Деда Мразу и Божић Бати
Као свом деди или свом тати.
Кад онда сутра, у рану зору,
Док мраз још шара по прозору,
У својој чарапи или под јелком
Видите играчке, поклон-пакете,
Бићете срећни што сте баш такви,
Бићете срећни што сте дијете!

Тоде Николетић УСРЕЋИ НАС, ДЕДА МРАЗЕ

ДА ТЕ НИЈЕ, ДЕДА МРАЗЕ,
МАЊЕ ВИШЕ С ПОКЛОНИМА,
СВЕ БИ БИЛЕ САМО ФРАЗЕ,
ЗИМА НЕ БИ БИЛА ЗИМА.

ДА ТЕ НЕМА, ДА ТЕ НИЈЕ,
ДА СИ РОДА, ДА СИ ЛАСТА,
НЕ БИ БИЛО ЧАРОЛИЈЕ,
ИЛУЗИЈО ДЕТИЊАСТА.

КО БИ ДЕЦИ ДАО НАДУ
У ЛЕПОТИ ПАХУЉИЦА,
ОСТАВИО ЧОКОЛАДУ
ПОКРАЈ ЧИСТИХ ЦИПЕЛИЦА.

КО БИ СРНИ ДАО СЕНА,
КО БИ ПЧЕЛИ ДАО МЕДА,
ДА СИ ПРИЧА ИЗМИШЉЕНА,
ДА ПОСТОЈИШ РАДИ РЕДА.

ДА ТЕ НЕМА, НАСМЕШЕНИ,
БИЛИ БИСМО УВЕК ПЛАЧНИ,
ЖИВЕЛИ БИ СКАМЕЊЕНИ,
ДАНИ БИ НАМ БИЛИ
МРАЧНИ.

КО БИ ДЕЦИ УСРЕД ТМИНЕ
КАО ЗВЕЗДА ЗАСВЕТЛУЦО,
САЧУВАО ОД ГОРЧИНЕ,
СИМПАТИЧНИ ДЕБЕЉУЦО.

КО БИ ПТИЦИ ДАО МРВУ
И ДОБРОТУ ДА ОСЕТИ,
ПОЉУБИО У ОБРВУ
СВАКО ДЕТЕ НА ПЛАНЕТИ.

БАШ ЈЕ ДОБРО ДА ТЕ ИМА
ДОК ГОДИНЕ ЖУРНО ГАЗЕ,
СЛАТКА ТАЈНО У СРЦИМА,
УСРЕЋИ НАС ДЕДА МРАЗЕ!

НОВОГОДИШЊА ЧЕСТИТКА

Баки Милици

Данас сам купила једну лепу честитку да је пошаљем баки. Моја бака живи у једном селу у Црној Гори. Село је доста удаљено од вароши и у њему је мало кућа. А и те куће су разбацане по брежуљцима и скоро напуштене. Тако моја бака нема са ким да поприча. Деси се да данима не каже једну једину реч. Ето колико је усамљена. А кад је усамљена, она није весела, већ тужна. А кад је тужна, она не може бити срећна. Зато ја жалим моју баку. Позивали смо је да дође код нас, али она каже да не може. Умрла би у граду пре времена за својом кућом и селом.

Зато сам купила честитку. То чиним уочи сваке Нове године. И не само то. Откако сам научила да пишем, ја јој и писма пишем редовно. Честитка ће је, знам, посебно обрадовати. Она све честитке дочекује као драгог и ретког госта. Знам то, била сам уочи једне Нове године код баке. Ево како она добија честитке и шта оне за њу значе.

Поштар је зовне одозго, са пута. Обично зовне три пута. Бака истрчи из куће, жури уз путељак и шири руке од радости. „Од кога је?“ пита. Поштар јој чита и гура руку у торбу да извуче још коју. Бака га позива на кафу, ваља поштара частити. Онда бака данима добија једно по једну честитку. Кад их напуни доста, наниже их на један конац, конац завеже за два ексера, затегне конац са честиткама, закуца ексере, један на једну страну зида, други на другу, тако да их свако може видети кад уђе у собу. Ту изложене стоје најмање месец дана. Гледа их бака, разговара са њима, хвали се да их је она највише у селу добила. Понекад се бака и наљути и изгрди оне који су јој писали: „Сјетите се да сам жива само око Нове године, а боље би било да сте дошли, или да ми се чешће јавите. Дуга је година!“ А онда се убрзо покаје: „Шалим се ја, бака ко бака. Убила ме самоћа, па грдим сав свијет. А нико ми није крив до моја старост!“

Те честитке бар једном годишње учине моју баку срећном. Оне је подсети да није сама и да има у свету пуно својих који мисле на њу.

Зато хоћу да јој пошаљем ову честитку. Њу ће, знам, пољубити, наслонити је на лице, оквасити сузом и рећи: „Е, Нана моја!“ – као некад кад би ме држала у наручју док сам била мала. Онда ће честитку ставити на радио. Данима ће је гледати, са њом разговарати и ако неко сврати, показати је. Само, шта да напишем? Шта да јој пожелим? Дуг живот! То ће сви написати, и она то већ напамет зна. Не! Написаћу јој оно што сада осећам:

„Драга моја бако, желим да идућу Нову годину дочекамо заједно и да никад више не будеш сама.

Воли те твоја Наташа“

ПЈЕСМА БЕЗ ПАДЕЖИ

Издајем оглас:
Обратите пажња
Седам падежи
стављам под тражња

Не могу никако
Пронаћи они
Бјежање с часови
Врло су склони

Тражих у ормар,
У клупа, буквар,
На кров, у подрум,
Под мост, на друм,
Падежи нема
Ни на крај ум.

У воћњак, њива,
У коњска грива,
У виме кравље,
У уши мравље,
Пијетлова кријеста,
И на сва мјеста,
У ваздух, цеста,
На свака журка
А падежи са мнош
Играју жмурка

Поштен налазач
Ја ћу да платим
Морам сви седам
Брзо да вратим

Зато молим ђаци
Брзо да се јаве
Кад падежи нађу
Грешке да исправе

СКОЧИО САМ С МАРСА

Ни сам сад не бих знао
Како бих то вам спрочио.
Кажу, с Марса сам пао,
А нисам – већ сам скочио!

Кажу, сиш'о сам с ума,
А ја се попео тек!
За мнош је остала шума,
За мнош је минуо вијек.

Шта им на памет падне -
То мени скочи за шију,
Мисли им моје нескладне,
Одјећи мојој се смију.

Осталим иде од руке.
Но, од ноге иде мени.
Имам сопствене азбуке,
Шашави моји су гени.

Вичу ми још од лани:
Дођи већ једном себи!
А нисам ни био вани.
Никуда иш'о и не би.

Ни сам сад не бих знао
Што међ' њих сам крочио.
Кажу, с Марса сам пао.
Е није! Већ сам скочио!

Невена Стошић ДЕДА МРАЗ

Одувек сам хтела да будем приватни детектив. Привлачило ме је решавање разних мистерија. Зато сам, још као мала, увек покушавала да откријем главног „кривца“ или разлог за све што би ме на било који начин заинтересовало. Ипак, оно што сам тада по сваку цену морала да знам било је: Ко је Деда Мраз и да ли он уопште постоји?

Прво сам ставила на папир све његове физичке карактеристике и особине.

Дакле:

- дуга коса
- дуга брада
- велики стомак
- добар
- дарежљив
- воли децу

Хмммм... Проблем је био у томе што ме јако подсећао на неког кога знам. А тај човек сада је седео у нашој дневној соби и читао новине. „Тата,“ почела сам, „је л' ти волиш зиму?“ „Волим,“ насмејао се мој тата не скидајући поглед с новина, „да, волим, зашто?“ „Ма, само онако. Питам безвезе.“ Сада сам почела пажљиво да га посматрам. Коса - мало дужа. Брада - исто дуга. Стомак - да, дефинитивно велики стомак. Добар - јесте. Дарежљив - јесте, мама каже можда и превише. И још воли децу. Нема друге. То је то. Сада сам била скоро 100% сигурна. Мој тата је Деда Мраз. Мој тата је Деда Мраз? О, Боже, па мој тата је Деда Мраз! Нисам знала да л' да се радујем због тога или не и нисам баш била сигурна да ли ми се свиђа та идеја да мој тата води двоструки живот као омиљени јунак све деце! Наравно, увек сам добијала за Нову годину оно што сам желела, и често је зими тата збијао шале због мог црвеног носића, али ми ни на крај памети није било

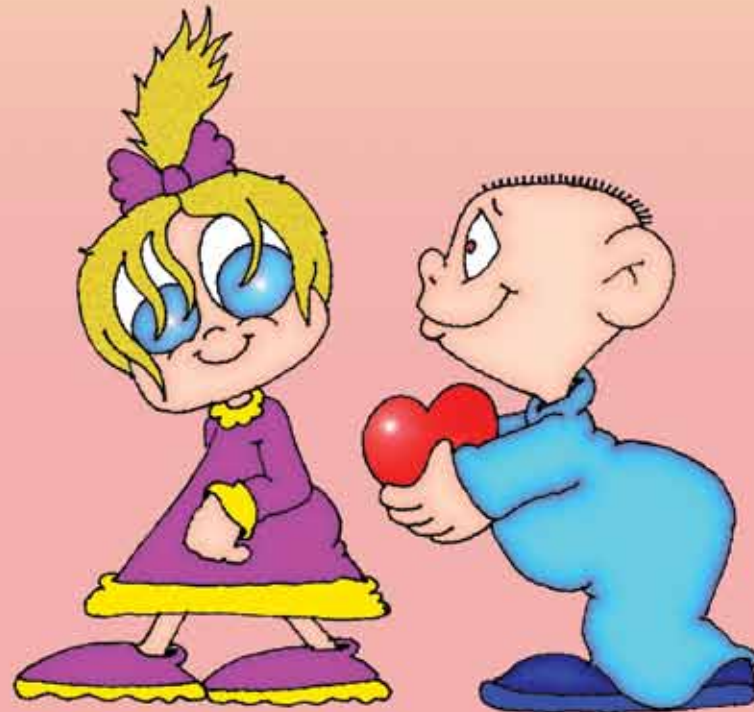
да је то можда зато што га подсећам на Рудолфа! Сада сам већ била мало увређена! Па, зар да мене пореди са неким ирвасом?! Нема смисла. Ипак, и поред свега, једно ми се никако није уклапало! Као што сам већ рекла, мој тата је био човек широког срца, али је и сам по себи био... јелте ... широк. И ту сада не може а да се не постави питање: Како толики човек успева да се провуче кроз димњак? И то не један, него више!? Са све врећом и поклонима!? Поново сам погледала списак, па тату, па опет списак, и онда сам схватила да ћу морати да ризикујем и једноставно га питам. Био он Деда Мраз или не, и ма колико то велика тајна била, ја сам му ћерка и мене неће моћи да слаже. Озбиљно, као и сваки детектив, дошла сам до њега, а онда наместила свој најлепши осмех. „Тата, ја знам.“ поносно сам му рекла. „Баш ми је драго због тебе! А шта то знаш?“ „Па, знам за тебе. Али, не брини се, нећу ја никоме да кажем. Него, молим те, је л' хоћеш само да ми кажеш како успеш да се провучеш кроз димњак?!“ а онда сам, као љутито, додала: „И зар ти ја личим на ирваса?!“ Сад се већ и он збунио. Спустио је новине на сто и брижно ме погледао. „Је л' можеш да ми објасниш о чему ти то причаш?“ „Ма, стварно не мораш да се бринеш! Мени је баш супер шти си Деда Мраз! Деца широм света те обожавају!“ „Што сам ШТА?“ „Па, Деда Мраз!“ „Хоћеш да кажеш да мислиш да сам ја, твој тата, у ствари онај чикица који се обалачи у црвено, вози се летећим санкама које вуку ирваси, даје деци поклоне и виче ХОХОХОХОХО?!“ „Нисам те баш тако замишљала, али, кад тако поставиш ствари, ДА!“ Ћушнула сам му свој списак у руке. Погледао га је, и само се насмејао. „Ето, изгледа да си ме провалила!“ „Ха! Знала сам!“ Скочила сам му у загрљај и обоје смо почели грохотом да се смејемо!“ „Шта се дешава у овој кући?!“ улетела је мама у собу, „па, јесте ли вас двоје нормални?!“ Занемели смо али је тата ипак имао храбрости да први проговори. „Готово! Открила ме је!“ Сад се мама насмејала. „Открила те је? Забога, о чему ви то причате?“ „Сазнала сам да је тата Деда Мраз!“ „Ахаа!“ рекла је мама и онда се окренула ка тати, „лепо ја кажем да нам је дете превише паметно и да ће брзо све повезати, а ти ми ниси веровао.“ Загрлила ме је и она. Тако је и остало. Како сам расла, све више су људи причали да су то све бајке за малу децу, али, ми... - ми смо имали своју тајну. Иако тати никада нисам рекла да сам видела када је намигнуо мами, он ће за мене увек бити бар мој Деда Мраз, који се труди да ми испуни све жеље, и омиљена мистерија, па макар то све било само део моје маште.

ДЛРИВЛЊЕ

Дај да би добио и да ти се врати,
Ко бујни цветови с капима кише.
Запамти: Ко даје увек ће имати,
Ако и мало дајеш, добићеш више.

Док дани детињства и среће лете,
А ти све лепо делиш с другарима
И они ће увек тебе да се сете -
Јер, срећа је у малим стварима.

Тако ће лепота у тебе да се точи,
Да те осваја срећа и сва доброта...
Онда ћеш угледати њене драге очи -
И од тад ћете све делити целог
живота.

ДВА КРАЉА

Била једном нека два краља
Један добар, други што не ваља.

Добри краљ баш сав од доброте,
Онај што не ваља сав од грозоте.

Добри делио народу све што има,
Грозни отимао чак и сиротима.

Трајало то тако данима и данима,
Добри краљ у песми и романима.

Доброг народ волео и славио -
А грозног? Народ заборавио.

Бошко Лотовић ТРОЈКЕ

Једна лијепа мама родила је тројке -
Дјечака и двије будуће дјевојке.

А принц и принцезе, васпитани фино,
Не кусају сарме нити пију вино.

Замислите само: те три слатке злоће
Ни колаче неће, само млијеко хоће.

Открило се одмах, при првом подоју,
Да се природа зезнула у броју,

Па троја усташца, гргољива врукта,
Не могу на ручак истога тренутка.

Ал' је принц господин освјетлао лице
Господским гестом за двије госпођице:

Нека се принцезе насисају млијека,
А он ће, кавалјер, мало да причека.

Ни сестре не бјеху саможива бића -
Оставиле брату и јела и пића,

Па када се и он наручкао сласно,
Рекао је хвала - подригнуо гласно.

Потом сити легли на чаршаф извезен
Брат принц и двије сестрице принцезе.

Писац Бранко Стевановић једном је написао:

Са бубњем опрезно треба поступати:

једно је свирати, а друго лупати.

Можда би на почетку требало објаснити како је дошло до тога да се Дум-Дум Оливер заљуби у бубњеве; можда би требало објаснити и шта су то црне рупе и комете, и зашто је пиле прешло улицу. Али, нека се тиме баве научници. Дум-Дум Оливер је дефинитивно био најбољи бубњар у својој соби, и заслужио је да се о њему напише музичка прича. Ко нема дара за музику нека запуши уши и сместа кидне у Јапан, јер ова прича почиње овако:

Дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум!

Тако Дум-Дум Оливер свира бубањ. Најпре узме палице и врти их кроз прсте. Затим одспава. Потом одгледа неки акциони филм, смаже бакин сутлијаш, шутира компјутер да га поправи, размишља о пилету које је цео дан прелазило једну улицу, и најзад почне да послушкује. То обично значи да је већ пала ноћ и све се смирило. Дум-Дум Оливер тада прилази бубњу, успешно чачкајући нос палицама. Време је за музику. И ево је:

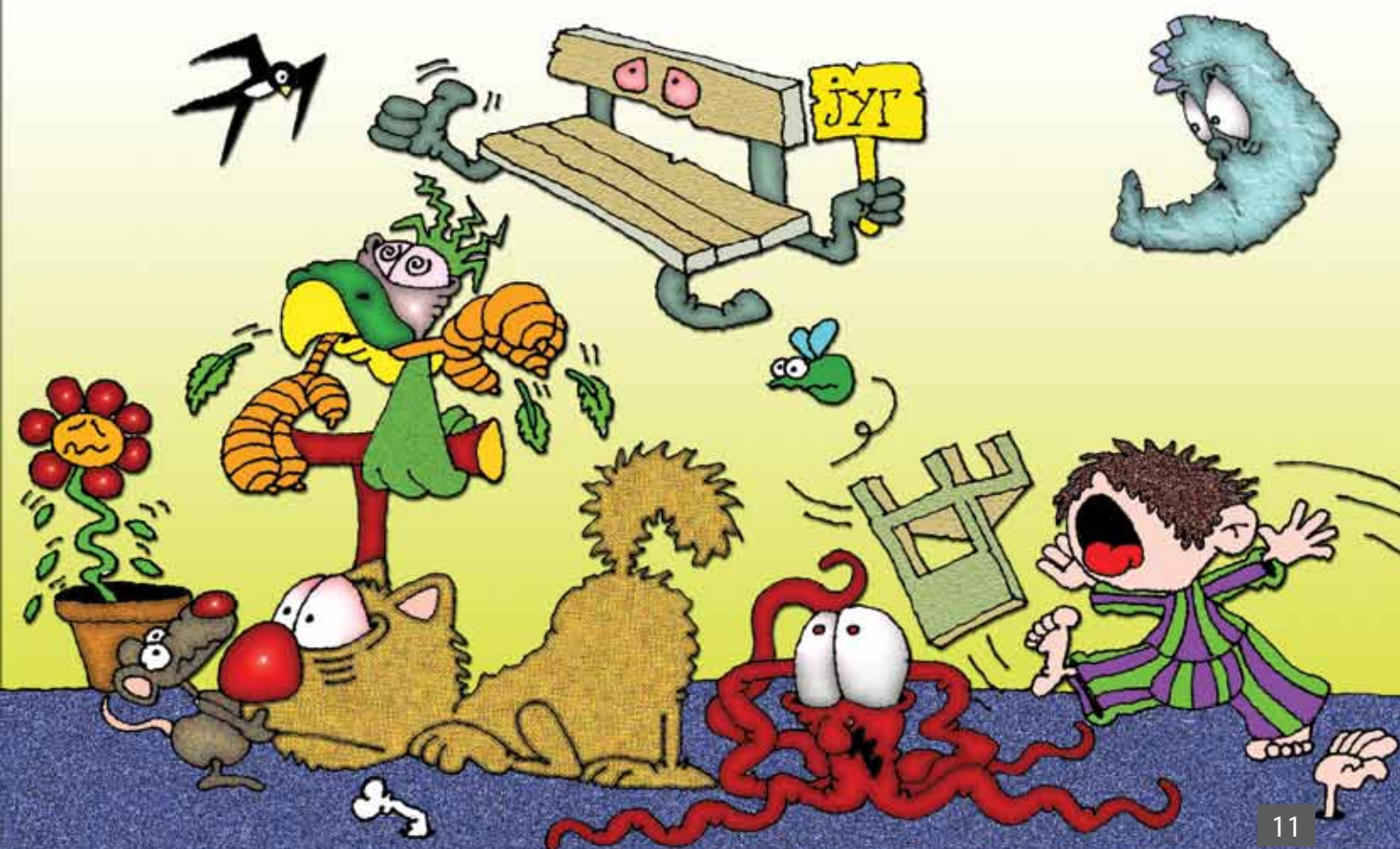
Дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум!

Оливер удара из све снаге свој ошамућени бубањ. Његова дивна музика чује се на обалама свих океана света. Чују је чак и лигње по морским дубинама. Чује се тако далеко, да се сваки пут одломи комад Месеца који одлети у другу галаксију. Али, шта се дешава

у Оливеровом граду? Ништа нарочито. Мачке од генијалне Оливерове музике весело полуде и изгребу сав намештај и зидове. Пси тужно цвиле, копају земљу и затрпавају се у рупе. Папагаји климају главицама лево-десно, дум-дум-дум-дум, и поједу прво себе, а онда и кавез. Ако неко има хрчка, сутрадан мора да купи новог, јер се стари потрошио. Рибице искачу из својих акваријума, стављају тигањ на шпорет, ускачу у њега и цврче у ритму Оливерове музике. Чупава деца искачу из кревета, трче унезверено по соби и сударају се са столицама. Дум-дум-буп-буп! Птице се усред летења укоче и падају на земљу. Ако је пролеће, ласте се одмах врате одакле су дошле. Мишеви трче ко луди да пронађу мачке и ускоче им у уста. Дум-дум-дум-дум-дум! Оливер свира пун надахнућа. Диван дечак. Он зна да његова музика радује сва жива бића. Дум-дум-дум! Али, не само њих. Старе куће се племенито сруше као кула од карата, а нове зграде се помере пет метара лево, и три метра назад. Клупе из паркова оду на аутобуску станицу, и крену за ластвама у Африку.

Оливеров концерт се увек заврши са овацијама публике – његови мама и тата, и још десет хиљада неких других мама и тата, стану у ред испред његове собе и бесомучно лупају у врата. То је громогласан аплауз на који је, мора се признати, Дум-Дум одавно навикао...

ПИНГВИН ГВИН

Пингвин мама, пингвин тата.
Пингвин беба, пингвин деда.
Пингвин гвин, њихов син.

Пингвин баба приче плете.
Пингвин деда чува дете.
Пингвин гвин, њихов син.

Пингвин ноћ, пингвин дан.
Пингвин зора, пингвин сан.
Пингвин гвин, њихов син.

ПАТУЉАК ТУЉАК И СЕДАМ СНЕЖАНА ЖАНА

Једне године, једнога дана,
залутао Патуљак Туљак
и стигао у шуму седам Снежана
Жана.
Пало и вече,
снег навеј'о до неба
Ветар завија јаче, све јаче,
а пред кућом Снежана Жана
стоји Патуљак и плаче, плаче,
плаче.
„Ко је?“ – питају Снежане Жане –
а он под прозором јечи,
замрзле сузе, замрзле речи.
И даље је вече.
Снегови веју,
ветар до срца дува,
седам Снежана Жана
Патуљка Туљка на длану чува.
Прва му чарапе плете,
трећа чајеве кува,
пета му прича приче
седма га обува.
Вече и даље.

Ноћ.
Снегови веју,
ветар до срца дува
Седам Снежана Жана
Патуљка Туљка на длану
чува.

ЗИМСКО ЈУТРО

У једно необично кристално свануће
зима зевом отвори врата ледене куће.

Дах јутарњи прохуји уснулим шумарком
борове сребрне пробуди нежним дарком.

Иглице цакле, леденом машћу премазане,
чине се клизаве к'о сеоске стазе залеђене.

Грана храста к'о укочено копље се усправила,
путоказ је до оближњег Леденсела поставила.

Заспали мир ремете становници Леденсела,
сви пробуђени скрипом снежних ципела.

Звезде се угасиле и однеле деци слатке сање,
опомињући - ишчезло је време за спавање.

Облаци меки осликали се у плаветној води,
још нико пут нашао није што до њих води.

Чаролијом зимско јутро дотакне све,
за сликаре и песнике нудећи боје и стихове.

Урош КУКИЋ,
Бели Поток

ЈЕДНОГА ДАНА

Једнога дана срела се два Снешка.
Први се топи, а други се смешка.
Одједном паљба са свих страна,
То деца гађају грудвама леда,
Па зачас од два Снешка
Посташе два бела медведа.
Медвеђа радост не беше дуга,
Угреја сунце па два друга
посташе само два водена круга.

Василије Ковачевић.
Београд

СТИГЛА ЗИМА

Стигла зима
снијег вије.
Хоће маца
да се грије

Сакрила се
поред пећи.
Чека шта ће
мама рећи

„Хладно јесте,
реже, лије.
Маци овдје
мјесто није.”

Оде маца
тужна лица.
На њој
брдо пахуљица

Мени жао
моје Мице.
Дао бих
јој пантолице

И капицу и бундицу
Чарапице и чизмице.
Да разведри
своје лице.

Никола Сорак,
Рогатица

БИСЕРЧИЋИ

БЕЛИЋ СНЕШКО

Играла се мала деца,
Од снега су хтела сада
Да направе белог свеца,
И усреће пола града.

Нашли су му шаргарепу,
Метлу, шерпу и дугмиће
Жути шал и лампу лепу
Да украсе снежно биће.

Ал' не мрда Белић мали,
Нити прича, нит се смешка,
Док му љубав нису дали
Пољубивши малог снешка.

Анђела Тончев,
Београд

ЗИМА

Јутрос је моје мало село
прекрило перје бијело,
пахуљице крупне и смјеле
јутрос нам радост донијеле.

Рукавице и капе се дијеле
па сви на стазе бијеле,
румено нам њежно лице
хладе сњежне пахуљице.

Свак се слатко смјешка
док правимо Сњешка,
е баш није хладна зима
кад се играм с друговима.

Дара Лучић,
Плужине

ДЈЕДЕ МРАЗЕ

Дугачке су твоје стазе,
Стари, добри, Дједе Мразе,
Влада зима љута
А толико пута!
Како ћеш се снаћи,
Моју кућу наћи?

Не брини се, мили мој,
Знам ти чак и кућни број!
Знаде стари дједица,
Гдје су добра дјечица

Алдин Ковачевић,
Дубраве

ЗИМСКИ ДАРОВИ

Цвијетиће бијеле
Дарује зима
Па кити њима,
Па кити њима.

Дрвету сваком
Стави на крошњу
Блиставу цвјетну
Зимску ношњу.

Па онда птице
Кити под стрехом
Одјећом сњежном
Руком смјелом.

Кровови кућа
К'о сиједе косе
Цвјетиће бијеле
Носе ли носе.

Цвјетиће бијеле
Дарује зима
Па кити њима
Па кити њима.

Рахмана Коленда,
Тарчин

МАГЛА

У зиму се слегне сива,
Преко шума, преко њива.
Па се смјести у долове,
Загрли све јабланове
И све куће и улице.
Не видиш јој чак ни лице,
Кад је нико и не зове
Провирује кроз прозоре.
Шуњати се почне селом
С ружном фацом невеселом.

Ником она није драга,
Нек' нестане без трага.

Кристина Поповић,
Бања Лука

ЗИМА У МОМ СЕЛУ

Моје село Закомо
брда загрлила,
у њему ми најљепше,
ту сам се родила.

Са истока Радуш,
Коштица са југа,
на западу Житољ,
с Комом, ето круга.

Плаво ведро небо
са звјездицама златним,
наслонило своја крила
на кровове кућица
наших.

Најљепше је оно ноћу
кад се свјетла попале,
кућице под снијегом
као очи сјаје.

У бијелој хаљини,
дању као млада.
Хаљина још бјеља
када снијег пада.

Миљана Планојевић
Рогатица

Prijatelj ostaje prijatelj!

**KOSIG DUNAV
OSIGURANJE A.D.**
Banja Luka

У наредном броју "Ризнице"
КОНКУРС ЗА 4. МЕЂУНАРОДНИ ФЕСТИВАЛ ПОЕЗИЈЕ ЗА ДЈЕЦУ
"ДЈЕЧИЈЕ ЦАРСТВО ТАМАРИС" 2010.

Манифестација ће бити одржана под високим покровитељством предсједника РС.

БИСЕРЧИЋИ

МОЈА УЛИЦА У ЗИМСКО ЈУТРО

Полако сам се будио. Мутно светло је допирало кроз завесу. Схватио сам да ме је пробудила стравична бука коју је стварао ветар. Лежао сам и слушао зарђале лимове, лоше прикачене за зграду. Звучали су горе него раштимована виолина. Кошава је моћно урлала, стварајући потмулу буку. Звучала је као да се руга сваком живом створу у кући. Гласно је зачикивала сваког ко је помислио да изађе напоље. Сврбео ме је нос и осећао сам мирис дима.

Пришао сам прозору и погледао низ улицу. Опет је неко запалио контејнер! Густ дим ношен ветром бежао је ка дворишту и кошава га је силом гурала кроз процепе мог прозора. Коловоз се пресијавао као да је неко излио стакло преко њега. Падала је ледена киша. Све се видело мутно. Зграде су се једва назирале. Изгледале су као да се неко дете играло песком и осам кофица поређало поред пута, затим отишло и оставило да се саме измрве на ветру. Коловозом су промицала кола и пешак који се усудио да изађе напоље. Кад су се сусрели, приказ је био смешан, као да пешак покушава да придржи кола. Лелујали су по леду као да се спремају за плес. Очајнички су се борили са веома стрмом улицом прекривеном ледом. Некако су се коначно мимоишли и успорено наставили пут.

Погледао сам ка дворишту у нади да је тамо мало боље и да можда има шансе да изађем на санкање. Нажалост, приметио сам да сва светлост која се види напољу потиче од слеђеног снега који је изгледао као горски кристал. Стресао сам се, иако сам био у топлој соби. Ледене капи су се све више лепиле по стаклу и потпуно ми заклониле видик. Био сам разочаран, јер сам се надао да ћу данас моћи да се санкам у нашем лепом побелелом дворишту.

Вратио сам се у кревет, решен да не допустим кошави да ме опет пробуди.

Ђурађ Поповић
ОШ „Др Арчибалд Рајс“
Београд

ЗА РЕЦИТАТОРЕ И ОНЕ МАТОРЕ

О СНЕЖНОЈ ВЕЧЕРИ

Пада снег целе вечери на Београд, Дунав, Саву,
на Калемегдан, Коњарник, на Кукурику Хил.
Извините, молим вас, да ли сам у праву
што помало навијам за један стари стил.

Знате, ја сам за повратак коња у град, сместа,
јер кад сам некад у школу ишао била је дивота
сести у санке, па на станицу. Била ми је шеснаеста.
Ишао сам ко змај неколико живота.

Најлепше је било с вечери, док снег слеће,
а коњи с прапорцима силазе на Булевар Лужни.
У вејавици уличне светиљке цвилеле ко свеће,
а сви смо били весели и помало тужни.

Вечерас како рачунам трећи снег већ пада.
Ако уђем у ТАКСИ од старе среће ништа.
И тако ја, син богатог Београда,
силазим Немањином пут Савског пристаништа.

Било би добро, мислим, јер, у зимским вечерима
у многим градовима света коњи пуну пажњу уживају,
вуку санке с лакованим фењерима
и младе који лепе снове снивају.

Електронике, бетона, челика добро је друг бити,
Али, дозволите, коњ, пријатељ наш баш фали.
Пада снег вечерас. О, да ли ће прекрити
и оне божанствене санке док сам био мали.

СЛОБОДАН МАРКОВИЋ

ЈАНУАР								
Н П У С Ч П С								
3	4	5	6	7	8	9	1	2
10	11	12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31					

ФЕБРУАР	Н	П	У	С	Ч	П	С
1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28				

МАРТ	Н	П	У	С	Ч	П	С
1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31	

АПРИЛ									
Н П У С Ч П С									
4	5	6	7	8	9	10	1	2	3
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

МАЈ	Н	П	У	С	Ч	П	С
2	3	4	5	6	7	8	1
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31	

ЈУН	Н	П	У	С	Ч	П	С
6	7	8	9	10	11	12	1
13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28
29	30						

ЈУЛИ	Н	П	У	С	Ч	П	С
4	5	6	7	8	9	10	1
11	12	13	14	15	16	17	2
18	19	20	21	22	23	24	3
25	26	27	28	29	30	31	

АВГУСТ	Н	П	У	С	Ч	П	С
1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31	

СЕПТЕМБАР	Н	П	У	С	Ч	П	С
5	6	7	8	9	10	11	1
12	13	14	15	16	17	18	2
19	20	21	22	23	24	25	3
26	27	28	29	30			

ОКТОБАР	Н	П	У	С	Ч	П	С
3	4	5	6	7	8	9	1
10	11	12	13	14	15	16	2
17	18	19	20	21	22	23	3
24	25	26	27	28	29	30	

НОВЕМБАР	Н	П	У	С	Ч	П	С
1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30		

ДЕЦЕМБАР	Н	П	У	С	Ч	П	С
5	6	7	8	9	10	11	1
12	13	14	15	16	17	18	2
19	20	21	22	23	24	25	3
26	27	28	29	30	31		

ПОЕЗИЈА МУЗИКЕ

„Звончићи, звончићи, звоне цијелу ноћ...”

Некако се готово непримјетно ове године прикрало „празнично расположење”. Ниоткуда, скоро неочекивано, дочекало нас је у засједи, и већ су многи пали као његове „жртве”. У сваком излогу већ се кочопери богато украшена јелка, по граду су окачени милиони свјетиљки које само чекају знак да се заједно упале и убиједе нас (ако и даље не вјерујемо у то) да се новогодишњи празници заиста ближе. Мене је већ обузело, ухватим себе да купујем украсе за јелку иако сам сасвим сигурна да сам отишла по сендвич и јогурт, призивам снијег... Тестирајте себе, ако из главе не можете да избијете неку од многоброних заразних пјесмица - готови сте!

И те пјесмице, некако се уклапају у расположење, као да се јављају из потребе јер из људи готово да пршти радост, па пјевуше или звиждућу док бирају поклоне за оне до којих им је стало. А таквих пјесама је заиста много.

Чини се да је култ првенствено божићних пјесама далеко распрострањенији у католичком свијету - сви смо на филмовима видели како група људи (дјеце, одраслих и старца) окупљена испред нечије куће пјева уз свјетлост свијећа док пада снијег...

Е сад, да ли управо због телевизије или из неког другог разлога, евидентно је да се број обрада и варијанти већ познатих традиционалних празничних пјесама сваке године умножава. Тако смо чули “Тиху ноћ” (Silent Night) као поп пјесму, “Звончиће” (Jingle bells) у рок обради... Паралелно са том тенденцијом, јавља се и потреба за новим пјесмама са истом тематиком, таквим да ће се уклопити у већ постојећи корпус али и оним које му прилазе из неког другог угла, које причају о дјетету које је видјело маму како љуби

дједа Мраза или о меланхолији оних који су за празнике сами.

Пјесма коју смо за овај број изабрали је (вјеровали или не) писана управо за једну ТВ серију.

У питању је пјесма Бон Џовија (Bon Jovi) ... а савршено описује стање

Ели МекБил док сама хода улицама Бостона. Не

толико у маниру на који смо од њега навикли, овај блуз нам показује колика је

потреба људи да срећне тренутке дијеле са оним које воле, и да управо такви тренуци немају исту драж ако нам оно најважније недостаје.

Bells will be ringing the glad, glad news
Oh what a Christmas to have the blues
My baby's gone (my baby's gone) I have no friends
To wish me greetings once again

Choirs will be singing Silent Night
Those Christmas carols by candlelight
Please come home for Christmas (please come home)
Please come home for Christmas (please come home)
If not for Christmas by New Year's night

Friends and relations send salutations
Just as sure as the stars shine above (yes they do)
This is Christmas, Christmas my dear
The time of year to be with the one that you love

Then won't you tell me, you'll never more roam
Christmas and New Year (Christmas and New Year's)
Will find you at home
There'll be no more sorrow, no grief or pain
Cause I'll be happy (happy) that it's Christmas once again

Звониће звона само за нас,
За овај Божић блуз је спас!
Јер ње сад нема, о, сад сам сам,
Коме да своје жеље дам?!

Божићне пјесме пјеваће људи
Под свјетлом свијећа, док дан се буди
Дођи за Божић (молим те)
Дођи за Божић (молим те)

Као што звијезде на небу сјаје,
За Божић се неком срце даје,
Кога да питам, и ког да молим
Да будем с оном коју волим?!

Зашто не кажеш доста је лутања,
До празничне среће једна путања,
Само се врати, готова ствар,
Дођи да будеш мој божићни дар!

(препев Невена Стошић)

И на крају, један добронамјеран савјет (уз ризик да почнем да звучим као неко циркуларно писмо или још горе, као аутор “Како да пронађете срећу (водич у 8 корака)”):

Покажите да вам је стало; нико од вас не очекује велике и скупе поклоне, направите честитку, напишите пјесму, поклоните нешто у шта сте уложили себе, то је оно највредније што можете дати.

ЗАШТО СЕ КАЖЕ...

БОЖИЋ БАТА

До средине двадесетог вијека нашој дјеци је за новогодишње празнике (Божић) поклоне доносио тајанствени Божић Бата. Касније је, из разних разлога, тај посао преузео Деда Мраз. Овај живахни старчић, румених образа, обучен у упадљиво црвено одијело, сишао је са рекламе за један амерички клакер и до скоријих дана потиснуо Божић Бату у заборав. Он је одбацио своју тајанственост и прихватио да позира за честитке и сједи у великим робним кућама широм свијета и дијели дјеци играчке (наравно, ако њихови родитељи покажу рачун да су их уредно платили). Но, ко чека – дочека, па се и стрпљиви Божић Бата недавно вратио у дјечија срца и наше домове.

Али, јесте ли се икада запитали зашто се Божић Бата зове баш - Бата? Није он ништа млађи од својих колега из других језика и других народа. А тамо срећемо све саме старце: Отац Божић, Тата Божић, Божић-Дјед, Божићни човјек... (Код Енглеза то је чак Свети Никола, коме су они скртили име у Клаус).

И сада слиједи изненађење. Божић Бата није добио име по „брату“, већ од глагола „батати“ (лупати, куцати). Вук Караџић је записао наше старе божићне пјесме у којима: **Божић штапом бата, носи сува злата, од врата до врата, или, Божић, Божић бата на обоја врата, носи киту злата да позлати врата...** Духовити народ искористио је игру ријечи па се у друштву времешних разносача божићних поклона нашао и један Бата, што би се рекло, баја, јунак, или данашњим сленгом – фрајер.

КРАТАК КУРС БОНТОНА

ПОСЕТЕ

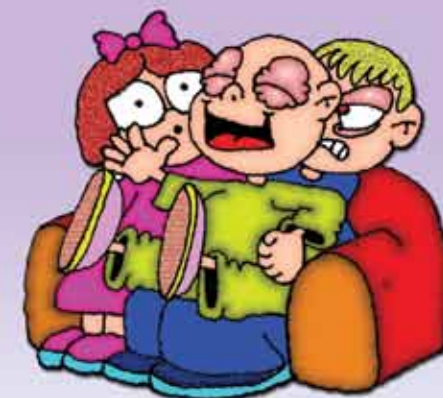
Зима је право вријеме за кућне посјете. Ми смо весео народ волимо да нам долазе и да идемо у госте. Али није ни то без својих правила.

Поштујте договорено вријеме посете. Домаћину може да буде врло непријатно да вас сатима чека. Ништа мање погрешан није ни прерани долазак који домаћина може непријатно да изненади.

У госте се не иде ако домаћин има друге госте, осим ако то није већ унапред договорено. Ако вам се то случајно већ догоди, кратко се задржите и потрудите се да не сметате.

Никада не водите своје госте у посјету другом, осим у ситуацијама кад домаћин на томе баш инсистира.

Не дијеле сви вашу љубав према животињама. Кућни љубимци се не воде у госте!

Не идите у посјете без најаве чак ни код најбољих другова. Свако има право на свој мир и интиму код куће. Тиме што ћете банути код неког кад год хоћете, не доказујете да сте добри пријатељи, већ да сте невоспитани.

Данас играју два тима јака: чувене Пуме – скуп девојчица
и славни Пантери – састав дечака...
Многе привлачи утакмица.
Такав се сусрет не виђа често, пошто се боре за прво место!

Почиње!...
Лопта лети низ траву, с ноге на ногу, с главе на главу,
стадион грми, трубе, звечке, мреже већ дрхте,
тресу се пречке...

Спрема се напад на гол Пантера, опасно јуриша Лепа Вера,
одбрана брзо бедем прави, с намером да је заустави...
Окршај!...
Вера губи шналу, ипак пошаље дијагоналу,
лопта већ лети ка шеснаестерцу, мало шеврда, тражи Бецу,
њу газе, гурају, ал трпи бол, високо скаче, шутира, гоооол!
Са један нула воде Пуме!...
Пантери тужни до трауме,
сви до једнога мрште лице: – Лопта навија за девојчице!

Пантери све од себе дају, упорно даље нападају,
чују се савети тренера строги, за лоптом јури брзи Оги,
он као вихор тереном шпарта, сачекује га робусна Марта,
многи су пали од њеног старта, пали су многи, паде и Оги!
Жут картон судија тражи љуто,
Марта се правда, не носи жуто,
он схвата, ипак, правилу одан, досуди ударац и то слободан.
–Залет!– нареди тренер Петар, Оги се залете сто један метар,
кад шутну, брате, као да оре, уз лопту – бусен полете горе...
Голманка Злата све живо хвата, а сад загрли гомилу блата,
скаче љутито, попут тигра, виче: – Ово је прљава игра!

А лопта?...
То вам је прича снажна, препуна себе, прави се важна,
маше публици с краја трибине, намерно кине сред висине,
развуче осмех испред камере,
не зна се какве има намере,
онда, ко да је облаци стежу, наниже јурну – право у мрежу!
Погодак заиста злата вредан, нерешено је: један-један.
Пуме се љуте – ван сумње сваке, лопта навија за дечаке!

Судија стварно нема коментар, корака чврстог оде на центар,
пиштаљку узме, одсвира соло, цело целцато „Жикино коло“
два пута махну, означи крај,
сусрет завршен, свима гудбај!

И овај дерби Пума и Пантера, срећу и осмех на лице натера,
никад не буде баш све решено, стално испада – нерешено.
Али, то ништа ново није, нема чуђења, чак ни мрва,
добро је знано од раније,
наша су деца увек прва!

ТИПОВИ ДЕКА

ДЕКА ШЕТАЧ

Најраспрострањенији тип дека. Виђа се у парковима и на градском корзоу, најчешће у мањим групама састављеним од припадника исте врсте. Врло је користан јер, кад год мама и тата немају времена, он може да вас изведе у шетњу.

ДЕКА АВАНТУРИСТА

Блиски рођак дека шетача који своју неисцрпну енергију користи за обилазак пијаце и околних продавница. Он се храбро упушта свакога дана у авантуру куповине и враћа се са пуним зембилем дневних потребштина, зна све цијене у прсте и увијек први заузима мјесто у реду.

ДЕКА СПАВАЧ

Свјетски првак у брзом успављивању. Умије да спава лежећи, сједећи, па и стојећи ако треба, а он мисли да треба. Најчешће се гнијезди у фотељи испред телевизора. Дobar је кад вас чува јер можете да радите шта год хоћете.

ДЕКА СВАЂАЛИЦА СА ТВ

Еволуирао је од дека гунђала вјештим прилагођавањем напретку савремене технологије. Некада давно, ова се врста препирала са новинама, али је брзо прихватила предности које пружају електронски медији. Укућани сада могу да одахну, јер су „они тамо“ идеални кривци за све.

ДЕКА НАЈБОЉИ ДРУГ

Врло питома врста, привржена дјеци. Увијек је спреман за игру, а зна више игара него мама и тата заједно. Све оне игре за које није имао времена са својом дјецом, сада ће одиграти са вама. Веома је забаван свима... осим баки.

ДЕКА ФРАНЦУСКИ ЋАК

Јако префињена врста која држи до лијепих манира. Свима се љубазно јавља на улици и увијек је насмијан. Одлично је друштво за шетњу, одлазак у кино, позориште... Пажња! Крај њега нема несташлука!

ДЕКА БЕДЕМ

Поред њега нема зиме за вас. Увијек је спреман да вас заштити а нарочито од љутих родитеља, чак и када то нисте заслужили. Зна да чува тајне, а спреман је да сваку вашу кривицу преузме на себе.

ДЕКА КУЛИН БАН

Он заборавља шта је јутрос доручковао, али ће се без проблема сјетити сваког доручка прије пола вијека до најситнијих детаља. Његове приче немају почетак, а крај поготово и понављају се врло правилним ритмом. Ипак, саслушајте га понекад – увијек понешто мудро, можда и важно, може да се чује.

ДЕКА ЋАК

Ова врста је створена случајно. Прво је одводио унуче у школу, замјењивао тату на родитељском, па кад је већ ту заинтересовао се и за домаће задатке. Што су задаци бивали тежи, дека се све више бавио школским градивом и постао прави ћак. Једино не може да схвати зашто га не зову на ћачке журке и екскурзије.

ДЕКА БАНКОМАТ

Мама и тата примају плате, а никада немају. Дека прима малу пензију и увијек има. У његовом џепу увијек звецка нека парица. Притиснеш дугме и ето лове за сладолед, или чоколадицу.

ДЕКА МРАЗ

Знамо ми да он не постоји, али размислите, зашто је тај најомиљенији дјечији лик баш дека.

ДЕКА ХИТНА ПОМОЋ

Оно што не знају мама и тата, зна дека. Довољно је окренути телефон и он ће се моментално створити да поправи, прикуца, зашрафи, привеже, размрси...

ДЕКА ВЕЧИТИ ДЕЧКО

Он је имао косу до рамена, први бенд у крају и најбољу колекцију рок плоча у друштву. Баку је „смувао“ на зелене сомотске „фрулице“ и кошуљу са цвјетићима на игранци гдје су свирали „Индекси“. Њему вријеме не може ништа, увијек је спреман да одврне радио до даске и ђуска до зоре... кад би га бака пустила.

СУПЕР ДЕКА

Настао је пажљивим укрштањем и вјештом дресуром свих познатих врста. Баку снабдијева намирницама и сређује јој кућу, мами и тати завршава досадне послове, унуче води у школу, на енглески и кошарку... Увијек је насмијан и пита: „Има ли још?“ А не тражи ништа за узврат. Само да га волите.

ДЕКА ЧАРОБЊАК

За разлику од свог дресираног колеге Супермена, овај тип је рођен са натприродним моћима. Увијек зна када сте и зашто тужни и нерасположени и, као чаробним штапићем рјешава ваш проблем. Он каже да је то искуство, али ми знамо да је чаролија.

КЊИГЕ КОЈЕ СЕ ГЛЕДАЈУ

Понекад се деси да вам се перспектива поремети, да ли због тмурног времена или пар лоших дана, неког унутрашњег стања унемирености, тек, све вам се чини другачије него што јесте, ружније, горе. Знате тај осјећај, једноставно желите да вам се сви склоне са видика, или користите сваку прилику да исмијавате друге јер тада у њима и видите само оне особине које вас иритирају... Замислите сада да се нађе нека зла сила која се досјетила да такво стање код људи створи једноставним погледом у огледало - огледало које све слике приказује искривљено, све што је добро и лијепо у њему је искварено, а оно што је и реално лоше увећано је, тако да не дозвољава позитивном да се пробије до ока посматрача. Замислите даље да зло користи то огледало и смије се његовим ефектима, избјешњава се над људима који ни не знају зашто одједном не могу да виде ништа лијепо у људима до којих им је стало. Онда им то постане досадно, па одлуче да се поиграју и са самим Рајем и бићима у њему. Али како се огледало приближава наудаљенијим висинама, оно све више подрхтава, док на крају не исклизне и не падне назад на Земљу притом се разбивши у милионе комадића. Такво расуто огледало шири још више зла - ситни као прах, његови дјелићи се увлаче људима у очи и срца...

Идеја на коју је још давно дошао велики дански писац Ханс Кристијан Андерсен и коју је разрадио у једној од својих најпознатијих бајки "Сњежна Краљица" (дански Sneedronningen). Прича је суштински борба између добра и зла приказана кроз догађаје везане за двоје дјеце - Каја и Герду.

Након што Кај бива погођен проклетством огледала када му стаклена прашина упадне у око и у срце, његово се понашање у потпуности трансформише - више му није стало ни до најбоље другарице Герде, сметају му расцвјетале руже које су обоје тако вољели, чак имитира и своју баку док им прича приче, нешто у чему је

раније уживао. Једино што му и даље изгледа лијепо су сњежне пахуље. Тако и не чуди што је дозволио Сњежној Краљици да га одведе са собом у свој дворцац близу Сјеверног пола како би ријешио слагалицу, али Герда, не могавши да се помири са његовим нестанком (или чак смрћу) одлази да га тражи...

Интересантан заплет и велике могућности за визуелно представљање разлози су што је ова бајка доживјела велики број адаптација за различите медије. Најприје је снимљен цртани филм (1954. у тадашњем Совијетском Савезу), а до данас се појавио велики број екранизација од анимације, филмова, преко комбиновања живе глуме и цртања, до јапанске манга верзије. Такође су се у пребацивању ове приче на велико платно искушали тимови из различитих земаља, различитих менталитета... И увијек у причу унесу и нешто своје, нешто чега нема у оригиналу...

Рецимо Холмаркова верзија из 2002. са Бриџит Фондом у насловној улози двоје хероја претвара у тинејџере и развија љубавну причу. Ах да, појављује се и поларни медвјед.

Они који су прочитали Андерсенову бајку некако не могу а да не остану разочарани што и поред толиког броја међусобно потпуно различитих верзија, ниједна није тако магична као оригинал. Надамо се да ће "Дизнијев" цртани, који је најављен за 2012. а са старим 2D цртежом, поправити просјек и напokon свијету пружити "Сњежну Краљицу" у њеном пуном сјају.

ФРТАЉ ЛЕПОТЕ

Одувек сам био леп на деду,
нисам хтео другима да сметам,
сваког петка, суботом у среду
на узици лепоту прошетам.
Кад ме виде диве се од реда
и говоре: „Пљунути је деда!“
Сав испљуван чистио сам флеку,
у годину нову тако заш'о,
где је деда крај кићене јелке
моју бабу у чарапи наш'о.
Чим је баба из чарапе стигла,
три фртаља лепоте му дигла.
Нема више шетања у среду,
сваког петка, кад субота дође,
један фртаљ лепоте на деду
недовољан да улицом прође.
Чекам оне исте да ме пљују,
ал' не вреди, неће ни да чују.
Волео бих да сам сличан тати,
молим бабу да га хитно роди,
она неће, него се инати,
па ми каже: „Обрати се роди“.
Баш је брига, јер код ње све штима
три фртаља од лепоте има.
Волим деду, ал' ово не ваља
немам чиме више да се дичим!
Са лепотом од једног фртаља
не знам ко сам, на себе не личим

Јован Јовановић Змај

СНЕШКО БЕЛИЋ

Кад је оно неки дан
опет поче снег да пада,
скупил се деца чила
око нека рада;

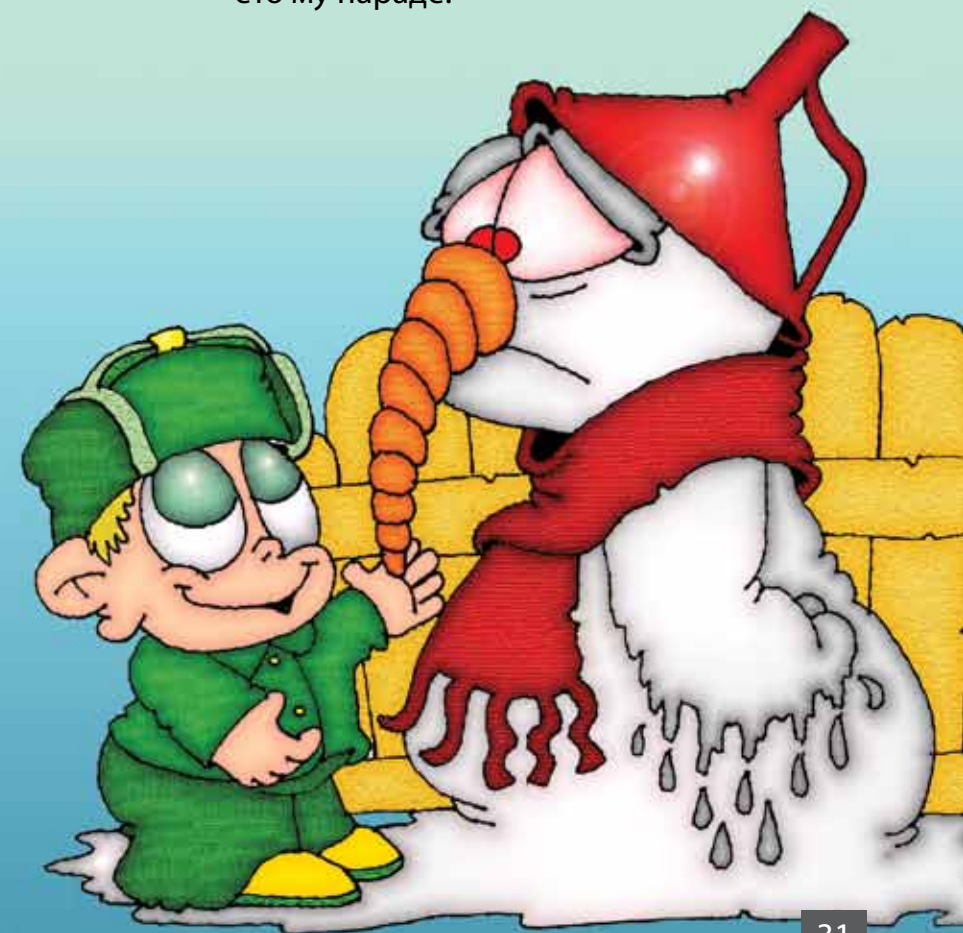
За час тили
направили
човека од снега.
Еве га - еве га!

„Хајде, Стево“ - Коста нуди –
„хајде, ти му кум сад буди!“
А Стева се само смешко,
надено му име: Снешко.
И презиме други даде,
те се Белић звао саде.
Стајао је браца Снешко
уз тарабу баштована,
стајао је, блесао је
неколико дана.
Јутрос сину сунце јаче,
а наш Снешко канда плаче;
или плаче, ил' се зноји,
али чврсто већ не стоји.
Снешко Белић забрину се,
а деца му ругају се.
Испустио свога штапа
и ево се већ растапа.

„Снешко, Снешко“ - деца гуде,
„бројиш ли се ти у људе?
Снешко, Снешко, нуте јада,
кад си човек, кам' ти рада?“

Снешко шапће, ко да бунца:
„Ја се бојим јарког сунца.“

– Ко се јарког сунца боји,
тај не треба ни да стоји.
Гурнуше га и он паде,
- ето му параде!

Ј С А Д П А З И - И Г Р О К Л А З И !

ВУК И ДЕДА МРАЗ

Лица: Деда Мраз, Вук, Бака

(Шума. Вук кити јелку и певуши. Долази Деда Мраз)

Деда Мраз : Све сам поклоне поделио, остао ми је само овај један... за баку. Знате, ону што живи сама у шуми.

Вук: Ауууу! Где си ти мени пошла Црвенкапице?

Деда Мраз: Ја нисам Црвенкапица!

Вук: Ниси, ниси...А шта ти је то на глави?

Деда Мраз: Капа.

Вук: Које боје?

Деда Мраз: Црвене, али то ништа не доказује.

Вук: Ха!...Да ли је ово шума?

Деда Мраз: Јесте шума је, па шта?

Вук: А јеси ли се ти сада упутила Бакиној кући?

Деда Мраз: Имам права ваљда да идем где хоћу.

Вук: Не желим ја да ти угрожавам људска права. Али, молим те, сви су докази ту: црвена капа, шума, бакина кућа... Да смо на суду разбио бих те као звечку!

Деда Мраз (Показује браду): А шта је ово?

Вук: Можда си користила неку лошу помаду?

Деда Мраз: Ја пре свега нисам женско!

Вук: Важно је да идеш код болесне баке.

Деда Мраз: Бака је здрава као дрен. Могла би вољу реп да ишчупа.

Вук: Шта јој је во крив? Господин во је један фини господин.

Деда Мраз: Могла би и вуку реп да ишчупа.

Вук : Вуку, кажеш? Незгодна баба, а?... Личиш ли и ти на њу?

Деда Мраз: Није она моја баба! Она ми је другарица... Идем код ње да заједно дочекамо Нову годину. Знаш оно журка, музика, клопа, пиће...

Вук: Не, не знам, ја никада нисам чекао Нову годину. (Долази Бака.)

Бака: Забога, Деда Мразе, докле ја да чекам? Договорили смо се да ову Нову годину славимо заједно, а не следећу.

Деда Мраз: Имао сам неке неспоразуме са господином.

Бака: Печење се охладило, вино се угрејало, а ти се забављаш с овим џукцем.

Вук: Ви, даље руке од мог репа.

Бака: О чему ти то?

Вук: О вашој потреби да чупате туђе репове само да би доказали своје перфектно здравствено стање.

Бака: Где си само нашао ову будалу?

Деда Мраз: Нашао је он мене.

Вук: Залутао је у шуми.

Деда Мраз: Нисам залутао, што причаш глупости?

Вук: Не, није залутао... Залутали су Ивица и Марица, и Тома Палчић пре њих, онда једна Алиса, па...

Деда Мраз: Препео ме је из заседе.

Вук: Јесте, јесте, из заседе, док је брао цвеће.

Бака: Какво црно цвеће у децембру? Неко од вас двојице је сасвим пролупао.

Деда Мраз: Ја сам мирно ишао својим путем... а он је покушао да ме убеди да сам девојчица.

Бака: Ју,ју! Покварењак један!

Вук: Ма нисам... шта ће жена да помисли о мени? Једноставно ме је изнервирала црвена боја његове капе.

Бака: Изнервирала те је црвена боја? Да ниси ти бик?

Вук: Мислите во, па да ми ишчупате реп?

Бака: Опет он о чупању репова.

Деда Мраз:Пусти га, то је само прилично глупи вук.

Бака (Врисне) : Страшни вук!Упомоћ! Живу ће ме појести! Склоните децу из сале. Вук: Шта вам пада напамет, госпођо. Ја да гутам живе бабе? То је тако неваспитано, нехигијенски и тешко за желудац.

Бака: Не отварај толико уста кад причаш.

Деда Мраз: Што би он тебе појео?

Бака: Зато што је гладан.

Вук: Нисам гладан. Малопре сам био у пицерији.

Бака: Сигурно си појео све оне дивне келнере тамо.

Вук: Ма, какве келнере?

Бака: Шта? Ниси ваљда јео децу?

Вук: Појео сам пицу. Све сам то регуларно платио. Хоћете да вам покажем рачун? Деда Мраз: Ето видиш, нема разлога да те поједе.

Бака: Има, има... да се докопа моје спаваћице.

Вук: То признајем... Волим да носим бакину спаваћицу. Шта могу?

Бака: Јеси ли чуо?

Деда Мраз: Па шта и ја волим понекад да обучем твоју спаваћицу, то не значи да бих те појео због тога.

Бака: Друго си ти... ти ниси страшани вук.

Вук: Нисам ни ја тако страшан... Ја сам добри вук, онај са дипломе за добре ђаке?... Вук Караџић.

Бака: А где су ти, онда, бркови?

Вук: Обријао сам се. Помиришите, ставио сам и најскупљи лосион – Црна мачка! Бака: Фуј!

Вук: Фуј, фуј, ни ја не волим мачке. Црна мечка!

Бака: Реци, где ти је дрвена нога, Вуче Караџићу?

Вук: Нисам ја Пинокио да имам дрвену ногу.

Бака: Ако си Вук Караџић, реци азбуку.

Вук: Азбука. Ето, рекао сам.

Бака : Слово по слово.

Вук: Ово је већ малтретирање.

Бака: Ниси ти Вук Караџић.

Вук: Добро, нисам. Ја сам обичан Вук са којим нико неће да се дружи, а камо ли да чека Нову годину!

Деда Мраз: Није ти лако, пријатељу.

Вук: Какви лако. А, поврх свега ме бесне бабе терају да говорим азбуку напамет и хоће да ми чупају реп на живо.

Бака: Никако да схватим тај штос са репом.

Деда Мраз: Зашто не прославиш Нову годину са нама?

Вук: Зато што ме ви не волите.

Деда Мраз: Ја те волим.

Вук: Хвала ти, Црвенкапо.

Деда Мраз: Осим ако не наставиш да ме тако зовеш!

Бака: Новогодишња журка може бити само веселија ако има више гостију.

Вук: Стварно ћете ме пустити да са вама проведем Дочек?

Бака: Стварно.

Вук: Тако сам срећан. Ево, у знак захвалности, немам ништа против ни реп да ми ишчупате.

Бака: Опет то о репу... (Хвата га за реп и чупа) Ал' кад си баш навалио, добро ће ми доћи за брисање прашине.

Вук: Ко ме је вукао за језик... Онда бар прихватите то као новогодишњи поклон. Бака: Баш ти хвала.А, овај поклон је за тебе, Вуче.

Вук: За мене? Да није онај комплет од три прасета?... (Отвара и вади спаваћицу) Спаваћица... као бакина... Моја лична бакина спаваћица... (Облачи је)

Деда Мраз: А за мене поклон?

Бака: Теби ћу поклонити један пољубац.

Деда Мраз: Знао сам! Ја увек добијем најлепши поклон...

Сви: Срећна Нова година!

"Ризница" на фестивалу "Мали композитор"

Сви посјетиоци и учесници популарног дјечијег музичког фестивала "Мали композитор", који је одржан у Бањалуци, на поклон су добили бесплатан примјерак "Ризнице".
Како им се свидео добро говоре лица групе "ПАЛЧИЋИ БЕНД" са Пала.

ПОЗИВ НА САРАДЊУ

Шаљите нам своје радове: пјесме, приче, скечеве, репортаже, цртеже, информације о догађајима које бисте жељели да пропатимо као и питања из области књижевности и из свих других области за која сматрате да су занимљива и да можемо да вам одговоримо.
Шаљите нам репортаже о својим градовима, екскурзијама, школама, талентима, јубилејима, приредбама...

Пишите шта вам се свиђа, шта вам се не свиђа, шта би требало додати а шта избацити, на тај начин ћете нам помоћи да напредујемо.
Ми ћемо се трудити да сваки следећи број буде бољи од претходног, све штампане радове ћемо наградити књигама, а они нај, нај, најбољи ће добити и вредније награде и то већ од следећег броја Ризнице.

Часопис „Ризница“ Бања Лука, Слободана Јовановића 5
Тел: +387 51 300 152, +387 65 47 11 87, +387 65 460 271
е-mail: casopis_riznica@yahoo.com

РЕЦЕПТ ЗА ДОБРОГ СЊЕШКА

За оне што воле пахуљу сјајну,
 открит ћу строго чувану тајну:
 Како да праве Бијелића Сњешка?!

Правило прво: Нека се смјешка!
 За то нам служе комади цигле.
 И већ ко да видим, усне се дигле.

У црвено бојен осмјеха лук.
 На раме му слетио промрзли ћук,
 па пита: Гдје су Бијелићу очи?

Не чекај дуго, одмах поскочи,
 и нађи два обла камена мрка.
 На лице их стави и не заборави:

Умјесто носа мркву засади,
 да може кихат кад се прехлади,
 бијели господин што стражу чува!

Капу му стави јер вјетар дува,
 а око врата вунени шал.
 Па, нека крене на зимски бал!

